

1. Stosować zachęty, pochwały oraz organizować sytuacje zapewniające dziecku choćby niewielkie sukcesy;
2. Ułatwić kontakty z rówieśnikami- uczyć współpracy i współdziałania w ramach stopniowo przydzielonego zakresu odpowiedzialności;
3. Neutralizować przykre odczucia związane z wiadomością niepowodzeń szkolnych przez przekonywanie i wyjaśnianie, że nie są one klęską życiową, ale pewnym rodzajem kłopotów, jakie są udziałem wielu ludzi;
4. W przypadku występowania reakcji agresywnych nie akceptować ich, ale wyciszać je.
5. Współdziałać z nauczycielem terapeutą w zakresie realizacji zamierzeń leczniczo- wychowawczych, w kontaktach z dzieckiem w klasie kontynuować te same oddziaływania wychowawcze;
6. Współdziałać z terapeutą w zakresie pedagogizacji rodziców, wymagać od nich dopilnowania obecności dziecka na zajęciach korekcyjno- kompensacyjnych, kontrolować realizację ćwiczeń, jakie rodzice mają prowadzić w domu, kontynuować próby zmiany niekorzystnych postaw wychowawczych rodziców, a zwłaszcza likwidować niezasłużone kary, wskazując na dodatnie cechy dziecka i podkreślając jego wartość.
7. Nie należy wymagać czytania głośnego, indywidualnego przy całej klasie;
8. Nie wymagać pisania dyktand sprawdzających z całą klasą, a ewentualnie sprawdzian należy zrobić indywidualnie po lekcjach.
9. Nie należy omawiać błędów przy całej klasie, a przy omówieniu indywidualnym nie przedstawiać mu wszystkich błędów jakie popełnił, a jedynie te, które zaplanowane są do korekty.
10. Nie stosować podczas poprawy dyktanda ćwiczeń typu: „, napisz 3 linijki wyrazu..., ułóż zdania z wyrazami, w których zrobiłeś błąd”
11. Nie wolno przyspieszać tempa czytania i pisania- nie wymagać czytania na czas
12. Nie należy zwiększać jego napięcie emocjonalnych dużymi wymaganiami , wywoływaniem do tablicy.
13. Dziecko dyslektyczne może pisać ołówkiem.

Tekst ten jest przeznaczony dla nauczycieli kształcenia zintegrowanego do pracy z dzieckiem dyslektycznym.

Opracowanie: Bożena Pławska